

Arrest

nr. 184 577 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van de bevelen van 17 november 2016 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, komen op 31 mei 2010 België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 10 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 april 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 83 077 van 15 juni 2012 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 31 januari 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 12 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 167 764 van 18 mei 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 18 februari 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 29 mei 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 november 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest van de Raad nr. 168 872 van 1 juni 2016 worden deze beslissingen vernietigd.

Op 10 juni 2016 wordt na vernietiging een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag van 29 mei 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 16 november 2016 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 17 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, na vernietiging, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 26 april 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26 04 2012 bij onze diensten werd ingediend door:

C., D. (R.R.: xxx)

geboren te B. op (...) 1979

C., S. (R.R.: xxx)

geboren te B. op (...) 1983

C. A.

geboren te B. op (...).2005

nationaliteit: Wit-Rusland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06 02 2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06 02 2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door

de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgelegd dat de ziekte kennelijk niet beantwoord aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste, lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16.11.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttig en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag onze diensten over te maken."

Op 17 november 2016 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

Ten opzichte van verzoeker:

"De heer

Naam + voornaam: C., D.

geboortedatum: (...) 1979

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum"

Ten opzichte van verzoekster:

"De mevrouw,

Naam + voornaam: C., S.

geboortedatum: (...) 1983

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Overwegende dat verzoekers een eerste middel nemen van de schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van het beginsel van het gezag van gewijsde dat door artikelen 24 en 25 van het Gerechtelijk wetboek tot regel verheft wordt.

Overwegende dat deze Rechtsmacht de vorige beslissing van onontvankelijkheid van tegenpartij nietig verklaarde om reden dat de ambtenaar-geneesheer van tegenpartij niet concreet onderzocht had of de ziekte van verzoeker, in geval van terugkeer naar WIT-RUSLAND niet kon worden beschouwd als zijnde een onmenselijke en vernederende behandeling of een reëel risico voor de fysieke integriteit (arrest dd 18 mei 2016, nr. 167.764).

Dat vastgesteld dient te worden dat de raadgevende geneesheer in de nieuwe bestreden beslissing de vraag van deze Rechtsmacht niet beantwoordt.

Dat inderdaad volgens hem "een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling".

Dat men bijgevolg niet werkelijk weet om welke reden er in geval van terugkeer naar het land van herkomst geen risico zou bestaan een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan.

Dat de raadgevende geneesheer blijkt te verwijzen naar de argumenten die ingeroepen werden om het levensrisico te verwijderen terwijl het twee totaal verschillende hypothesen betreft die op verschillende criteria rusten.

Dat deze Rechtsmacht dit zwak standpunt al bestraft heeft : « Cette motivation ne permet pas de comprendre pourquoi, a côté du risque vital que les explications données en première partie d'avis visent à écarter, ces mêmes explications permettraient d'écarter une menace pour l'intégrité physique de l'intéressé(e) lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence de la partie requérante. Cette motivation ne permet par ailleurs pas non plus de comprendre l'écartement d'un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans ledit pays. Cet écartement, découlant selon le médecin de la partie défenderesse de « l'absence évidente et manifeste d'un risque réel et actuel pour la santé de la requérante ». constitue en fait une pétition de principe, le médecin n'ayant réellement justifié l'absence de gravité qu'au regard de l'absence de risque vital pour le requérant. Sans examiner si en l'absence de traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, la maladie du requérant, fut-elle sans risque pour sa vie, ne pourrait entraîner un risque de traitement inhumain et dégradant (ou une menace pour son intégrité physique). Le Conseil estime dès lors que la motivation de la décision, fondée sur cet avis incomplet du médecin-conseil, est inadéquate et insuffisante au regard de l'article 9ter, § 1er, alinéa 1er, de la loi précitée du 15 décembre 1980, et méconnaît par conséquent la portée de cette disposition » (RvV, nr. 113.448 dd. 07 november 2013).

Dat vastgesteld dient te worden dat noch tegenpartij noch haar raadgevende geneesheer rekening gehouden hebben met de motieven van het vernietigingsarrest van deze Rechtsmacht van 18 mei 2016.

Dat het middel oprecht is.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het gezag van gewijsde.

Zij betoogt dat verwerende partij in de bestreden beslissing wederom niet concreet onderzocht heeft of de ziekte van verzoeker, in geval van terugkeer naar Wit-Rusland, niet beschouwd kan worden als zijnde een onmenselijke en vernederende behandeling of een reëel risico voor de fysieke integriteit. Zij stelt dat noch de arts-adviseur, noch verwerende partij rekening gehouden zou hebben met de motieven van het vernietigingsarrest van Uw Raad d.d. 18 mei 2016. Zij stelt niet werkelijk te weten om welke reden er in geval van herkomst naar het land van herkomst geen risico zou bestaan een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan.

In het tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van een manifeste appreciatiefout en van artikel 3 EVRM.

Zij betoogt dat het nog steeds om dezelfde aandoeningen gaat, er geen onderzoek gevoerd werd naar de beschikbaarheid van de zorgen en behandeling in het land van herkomst en er een oorzakelijk verband is tussen de psychologische problemen van verzoeker en het land van herkomst. Zij vervolgt de redenen van de bestreden beslissing niet te kennen.

Gezien hun samenhang zullen beide middelen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat de beschreven aandoeningen, zelfs onbehandeld, geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of zouden aanleiding kunnen geven tot een mensonwaardige behandeling. Het is dus niet vereist dat de arts-adviseur zich nog uitspreekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur is aan deze verplichting tegemoetgekomen. Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar het vernietigingsarrest van Uw Raad waarbij de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter d.d. 12 februari 2013 werd vernietigd op basis van de vaststelling dat de arts-adviseur had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de fysieke integriteit van verzoeker of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Zij gaat er met haar betoog aan voorbij dat de arts-adviseur oordeelde dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt gelet op de informatie waarover hij beschikt geen behandeling lijken te behoeven. Aldus dient de arts-adviseur geenszins te onderzoeken of de aandoeningen een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. De conclusies van de arts-adviseur worden door de verzoekende partij niet weerlegd met het betoog in haar verzoekschrift.

Een schending van artikel 3 EVRM gesteund op een vermeend gebrek aan toegankelijke behandelingen kan aldus niet worden aangenomen.

De schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Beide middelen zijn niet ernstig."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Verzoekers voeren aan dat huidige bestreden beslissing een schending inhoudt van het gezag van gewijsde van het vorige vernietigingsarrest van de Raad, nr. 167 764 van 18 mei 2016, omdat de ambtenaar-geneesheer in zijn nieuw advies niet tegemoet komt aan dit arrest. Verzoekers voeren aan dat zij niet weten om welke reden er bij een terugkeer naar het land van herkomst geen risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker menen dat de ambtenaar-geneesheer enkel verwijst naar de argumenten die reeds werden gebruikt om te stellen dat er geen risico is voor het leven van verzoeker, terwijl dit twee verschillende hypotheses zijn.

2.1.3.3. Het arrest van de Raad nr. 167 764 van 18 mei 2016 stelt het volgende:

“In casu dringt de vaststelling zich op dat, terwijl uit het door de verzoekende partij neergelegde medische attest van 21 maart 2012 onder meer blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan depressieve stoornis en psoriasis - een situatie met betrekking tot dewelke er geen enkele indicatie is dat zij niet een zekere vorm van ernst in zich zou dragen - de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volledig verbindt aan de vereiste graad van ernst, met name een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand, opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. Aldus blijkt niet dat afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Deze handelwijze is in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheid behept.”

In dit arrest wordt het advies van de ambtenaar-geneesheer geciteerd waarin onder meer het volgende overwogen wordt:

“Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende

maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art 3 EVRM uit te sluiten.”

2.1.3.4. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 november 2016, dat bij huidige bestreden beslissing werd gevoegd en er deel van uitmaakt, luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.04.2012.

Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 21/03/2012 (dr. P.) en bijlagen (26/01/2012, 26/01/2011, 06/06/2012, 05/09/2012, 17/12/2012, 28/04/2016) blijkt dat betrokkene last heeft van angstige opwinding mogelijks te wijten aan stress in zijn land van herkomst alsook een psoriasis (huidaandoening).

Geen van deze aandoeningen zijn huidig gedecompenseerd, noch vereisten deze ooit enige hospitalisatie; er werden ook geen specifieke verwickelingen gemeld.

In dit dossier wordt enkel in een nieuw attest van 28/04/2016 nu gesproken over artritis, dit is een banale ontsteking van de gewrichten.

Er waren verder geen recente hospitalisaties noch acute opstoten.

De hoger beschreven chronische problemen noch de nieuw vermelde artritis van betrokkene houden een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of zouden kunnen aanleiding geven tot een mensonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980(...);

de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgelegd dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste, lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16.11.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is

daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 2006, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34*), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

2.1.3.5. Aangaande de vraag of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16.11.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, (...).”

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 november 2016 werd hierover gesteld: *“De hoger beschreven chronische problemen noch de nieuw vermelde artritis van betrokkene houden een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of zouden kunnen aanleiding geven tot een menonwaardige behandeling”.*

Aangaande de vraag of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16.11.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan (...), noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 november 2016 werd hierover gesteld: *“Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”*

Hieruit blijkt dat de verschillende mogelijkheden voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Er werd eerst afzonderlijk onderzocht of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en vervolgens werd afzonderlijk onderzocht of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst: er wordt vermeld dat een behandeling niet nodig is en dat daarom een terugkeer naar het land van herkomst geen negatieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand heeft.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 167 764 van 18 mei 2016 wordt niet aangetoond.

Verzoeker betwist in het eerste middel de motieven van de bestreden beslissing niet inhoudelijk. Verzoeker toont bijgevolg in het eerste middel niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Overwegende dat verzoekers een tweede middel nemen van de schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de manifeste appreciatiefout en van het artikel 3 van het EVRM.

Eerste lid : de graad van de ziekte-ernst

Overwegende dat verzoeker eraan herinnert dat hij aan ernstige psychologische problemen en aan een gegeneraliseerde psoriasis lijdt.

Dat hij thans steeds aan deze ziekte lijdt.

Dat de raadgevende geneesheer deze ziekte niet alleen in twijfel trekt maar ook niet duidelijk uitlegt om welke redenen de zwaartewijzer niet ernstig zou zijn.

Dat inderdaad, naar hem, de gezondheidstoestand van verzoeker geen rechtstreekse bedreiging voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit en ook geen werkelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vormt.

Dat de ambtenaar-geneesheer eraan toevoegt dat het ernstig karakter niet aangetoond wordt door een hospitalisatie en dat zijn ziekte geen enkele complicatie als gevolg heeft gehad.

Dat verzoeker deze bewering echter weerlegt gezien verzoeker in het verleden reeds gehospitaliseerd is geweest (zoals dit uit de vorige medische getuigschriften blijkt).

Dat tegenpartij, die zich in ieder geval volledig grondt op het advies van de ambtenaar-geneesheer artikel 9ter van de wet van 12 december 1980 restrictief interpreteert.

Dat, hoewel verzoeker nooit gehospitaliseerd zou zijn geweest (wat niet het geval is), dit geenszins betekent dat zijn ziekte niet ernstig zou zijn.

Dat de wet een dergelijke voorwaarde inderdaad niet voorziet.

Dat verzoeker eraan herinnert dat hij de complicaties vermijdt omdat hij in België een medicamenteuze behandeling krijgt en door specialisten opgevolgd wordt.

Dat verzoeker zo eraan herinnert dat hij, volgens zijn geneesheer, in geval van stopzetting van de behandelingen het risico loop op het psychiatrisch vlak « un passage en voie psychose phobique » en op het dermatologisch vlak, « des complications articulaires » zoals artrose te ondergaan.

Dat deze gevolgen zeer ernstig zijn en een bedreiging voor het leven zelf van betrokkene vormen.

Dat deze thans steeds aan dezelfde aandoeningen lijdt.

Dat de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Tweede lid : de afwezigheid van het onderzoek van de zorgen in WIT-RUSLAND

Overwegende dat volgens tegenpartij, "uit het medisch advies van de arts adviseur d.d. 16.11.2016 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Dat tegenpartij op deze grond verklaart dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijkheid is.

Dat artikel 9ter, §1, nochtans informeert dat een verblijfsrecht toegekend zal kunnen worden aan de vreemdeling die "op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reëel risico een slechte behandeling te ondergaan na inzage van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, niet alleen ten opzichte van de aard van de ziekte overwogen moet worden, maar eveneens ten opzichte van de beschikbaarheid van de zorgen en behandelingen in het land van herkomst of het land van verblijf.

Dat het risico voor verzoeker thans niet levensbedreigend is, omdat hij zich in België bevindt, waar hij de nodige en aangepaste medische zorgen krijgt, en waar hij zich veilig voelt.

Dat dit in WIT-RUSLAND niet het geval zal zijn.

Dat het risico een slechte behandeling te ondergaan vanzelfsprekend beoordeeld moet worden in verhouding tot de situatie van verzoeker indien hij naar zijn land van herkomst of van verblijf zou terugkeren.

Dat het Arbitragehof in een arrest van 13 juni 1997 eraan herinnerde dat: Pour qu 'un traitement soit inhumain ou dégradant: il n 'est pas nécessaire qu 'il mette en péril la vie même de celui auquel il est

infligé: qu'il suffit pour qu'il soit qualifié tel qu'il mette gravement en question les droits fondamentaux des personnes auxquelles il est infligé ; que parmi ces droits fondamentaux figure le droit à l'intégrité physique et en conséquence le droit de recevoir des soins appropriés dans des conditions décentes" (AH, 13 juni 1997, RG 1997/KR/63).

Dat deze Rechtsmacht, voor wie een vordering tot schorsing volgens de procedure van de uiterst dringendheid aanhangig gemaakt wordt, deze zwakke stellingname van de tegenpartij in een recent arrest van 31 juli 2012 bestraft heeft «farce est de constater que l'affirmation qu'il doit en être déduit, en conséquence, 'qu'il ne souffre nullement d'une maladie qui entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou le pays ou il séjourne' constitue une pétition de principe, qui n'est nullement étayée... Il en résulte que la teneur du rapport précité ne permet pas de vérifier si le médecin conseil a examiné si la dépression sévère invoquée n'est pas de nature à entraîner un risque réel de traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en l'absence de traitement adéquat dans son pays d'origine » (DvV, arrest nr. 85 445).

Dat de tegenpartij of haar raadgevende geneesheer er zich niet toe mogen beperken de medische toestand van verzoeker in België te onderzoeken, maar zich ervan moeten verzekeren dat hij in WIT-RUSLAND behoorlijk verzorgd zal kunnen worden en, indien niet, er de nodige conclusies uit moeten trekken in het licht van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en dit, des te meer dat verzoekers een volledige en gedetailleerde documentatie ter staving van hun aanvraag van 26 april 2012 hadden ingediend.

Dat het middel oprecht is.

Derde lid : het oorzakelijk verband tussen de psychologische problemen van verzoeker en het land van herkomst

Overwegende dat het volkomen duidelijk is dat de psychologische problemen die verzoeker kent nauw verbonden zijn met de traumatiserende gebeurtenissen die hij in zijn land van herkomst beleefde.

Dat een terugkeer naar WIT-RUSLAND zeer schadelijk zou zijn en een verergering van zijn gezondheidstoestand als gevolg zou hebben, en dit, namelijk wegens de angstwekkende sfeer in degene hij genoodzaakt zou zijn te moeten leven.

Dat verzoekers dit element in hun aanvankelijke aanvraag hadden benadrukt.

Dat vastgesteld dient te worden dat tegenpartij geen standpunt ingenomen heeft wat betreft dit aspect van het oorzakelijk verband tussen het land van herkomst en de posttraumatische stress.

Dat verzoeker dus de redenen van de bestreden beslissing niet kent.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 25 november 2010 eraan herinnert heeft dat «l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitement les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »(arrest nr. 51 577).

Dat deze rechtspraak bevestigd werd door een arrest van deze Rechtsmacht van 10 december 2012 (arrest nr. 93.203).

Dat in casu het beginsel van uitdrukkelijke motivering duidelijk geschonden wordt.

Dat het middel oprecht is."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.2.3.1. Voor wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.3.2. Er wordt herhaald dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren in een eerste onderdeel van het tweede middel aan dat de ziekte van verzoeker wel ernstig en levensbedreigend is, dat hij wel werd gehospitaliseerd en dat, zelfs al was hij nooit gehospitaliseerd geweest, dit niet meebrengt dat de ziekte niet ernstig zou zijn. Verzoekers wijzen erop

dat verzoeker complicaties vermijdt door medicatie en opvolging door specialisten. In geval van stopzetting van deze behandelingen loopt hij op psychiatrisch vlak een risico op psychose en op dermatologisch vlak het risico op gewrichtscomplicaties zoals artrose.

In een tweede onderdeel van het tweede middel voeren verzoekers aan dat verzoeker een risico dreigt te ondergaan op onmenselijke behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM. Momenteel is verzoekers aandoening niet levensbedreigend omdat hij in België behandeld wordt. In Wit-Rusland echter zal dit niet het geval zijn en er had moeten onderzocht worden of de zorgen en behandelingen in het land van herkomst beschikbaar zijn. Dit is echter niet gebeurd.

In een derde onderdeel van het tweede middel voeren verzoekers aan dat de psychologische problemen van verzoeker nauw verbonden zijn met de traumatiserende gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Een terugkeer naar Wit-Rusland zou dus een verergering van zijn gezondheidstoestand als gevolg hebben. In de bestreden beslissing wordt hierover geen standpunt ingenomen, zodat verzoekers de reden van de beslissing niet kennen.

2.2.3.3. In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 november 2016, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, wordt het volgende overwogen over verzoekers aandoeningen:

“Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 21/03/2012 (dr. P.) en bijlagen (26/01/2012, 26/01/2011, 06/06/2012, 05/09/2012, 17/12/2012, 28/04/2016) blijkt dat betrokkene last heeft van angstige opwinding mogelijks te wijten aan stress in zijn land van herkomst alsook een psoriasis (huidaandoening).

Geen van deze aandoeningen zijn huidig gedecompenseerd, noch vereisten deze ooit enige hospitalisatie; er werden ook geen specifieke verwickelingen gemeld.

In dit dossier wordt enkel in een nieuw attest van 28/04/2016 nu gesproken over artritis, dit is een banale ontsteking van de gewrichten.

Er waren verder geen recente hospitalisaties noch acute opstoten.

De hoger beschreven chronische problemen noch de nieuw vermelde artritis van betrokkene houden een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of zouden kunnen aanleiding geven tot een mensionwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”

Uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten blijkt dat het standaard medisch attest van 5 september 2012 vermeldt dat verzoeker behandeld is geweest in een hospitaal, dermatologisch centrum te Luik. Het is niet duidelijk of dit een opname was of een ambulante behandeling. Als specifieke noden van medische opvolging wordt in dit attest vermeld: hospitalisatie bij een Dienst Dermatologie en als conclusie wordt vermeld dat de psoriasis dermate is dat een hospitalisatie vereist is. De overige standaard medische getuigschriften van 2012 en dit van 2016 maken geen melding meer van een hospitalisatie of van een nood daaraan. Verzoekers kunnen dus niet gevolgd worden waar zij stellen dat uit medische getuigschriften blijkt dat verzoeker gehospitaliseerd is geweest. Verzoekers betwisten niet dat zich geen complicaties hebben voorgedaan, maar zij wijten dit aan het feit dat verzoeker medicatie krijgt in België.

In dit verband wordt vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer aangeeft dat er geen recente hospitalisaties zijn noch acute opstoten, wat strookt met de gegevens het dossier en wat verzoekers niet betwisten. Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer dat de chronische problemen van verzoeker noch de nieuw vermelde artritis, een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of zouden kunnen aanleiding geven tot een mensionwaardige behandeling. Waar verzoekers aanvoeren dat verzoeker op psychiatrisch vlak bij stopzetting van de behandeling een risico loopt op psychose, wordt vastgesteld dat verzoekers niet vermelden uit welke van de voorgelegde medische getuigschriften, die bovendien moeilijk leesbaar zijn, dit zou blijken. Dit blijkt alleszins niet uit het meest recente standaard medisch getuigschrift van 28 april of juni 2016. Deze bewering van verzoekers wordt bijgevolg niet door recente medische attesten gestaafd, zodat het niet getuigt van een foutieve feitenvinding en het evenmin kennelijk onredelijk is om te oordelen dat *“De hoger beschreven chronische problemen noch de nieuw vermelde artritis van betrokkene houden een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of zouden kunnen aanleiding geven tot een mensionwaardige behandeling.”* nadat werd vastgesteld dat deze aandoeningen huidig niet

gedecompenseerd zijn of ooit enige hospitalisatie vereisten, dat er ook geen specifieke verwickelingen werden gemeld, dat artritis een banale ontsteking van de gewrichten is en dat er verder geen recente hospitalisaties noch acute opstoten waren.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.3.4. Verzoekers voeren aan dat moest worden nagegaan of de medicatie en behandeling waar verzoeker nood aan heeft, beschikbaar zijn in zijn land van herkomst. Bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland loopt verzoeker immers het risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, omdat hij daar niet de nodige en aangepaste medische zorgen zal krijgen die hij in België wel krijgt.

In zijn advies van 16 november 2016, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat de chronische problemen (angstige opwinding te wijten aan stress en psoriasis) noch de artritis van betrokkene een reëel risico inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit of aanleiding zouden kunnen geven tot een mensonwaardige behandeling. De ambtenaar-geneesheer vervolgt dat een terugkeer naar het land van herkomst geen negatieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand, en dat er, zelfs onbehandeld, geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. In de bestreden beslissing wordt vervolgens vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de vaststelling dat hij ook in zijn land van herkomst medische zorgen nodig heeft en dat dit niet onderzocht werd. *In casu* diende echter niet te worden onderzocht of de behandeling beschikbaar en toegankelijk is, gezien de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat een terugkeer naar het land van herkomst geen negatieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en dat er, zelfs zonder behandeling, geen risico is voor verzoekers leven of fysieke integriteit en geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer komt tot de vaststelling dat toepassing kan worden gemaakt van de onontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er niet in met concrete gegevens te weerleggen dat het niet met de werkelijkheid strookt dat verzoekers chronische aandoeningen en zijn banale aandoening zonder behandeling een risico zouden inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit of dat er in dat geval bij een terugkeer een risico zou zijn op onmenselijke of vernederende behandeling. Bijgevolg slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat het *in casu* noodzakelijk zou zijn geweest om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling te onderzoeken in het land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van de materiële motiveringplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.3.5. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 november 2016, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat hij vaststelt dat verzoeker lijdt aan "*angstige opwinding mogelijks te wijten aan stress in zijn land van herkomst*". Er wordt dus niet ontkend dat verzoekers toestand te wijten is aan stress in zijn land van herkomst, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het derde onderdeel van het tweede middel. De ambtenaar-geneesheer voegt hieraan toe dat geen van verzoekers aandoeningen momenteel gedecompenseerd zijn noch ooit enige hospitalisatie vereisten en dat er geen specifieke verwickelingen werden gemeld, dat er verder geen recente hospitalisaties noch acute opstoten zijn. Door louter op te merken dat verzoekers psychologische problemen nauw verbonden zijn met de traumatiserende gebeurtenissen in zijn land van herkomst en dat een terugkeer naar Wit-Rusland schadelijk zou zijn en een verergering van zijn gezondheidstoestand tot gevolg zou hebben, tonen verzoekers evenwel niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de bestreden beslissing steunt, steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. In dit verband wordt tevens opgemerkt dat in het meest recente medisch advies dat verzoekers hebben voorgelegd (28 april of juni 2016), voor zover leesbaar, niet vermeld wordt dat een terugkeer naar het land van herkomst de psychologische problemen van verzoeker zwaar zou verergeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.3. Er worden voor het overige geen afzonderlijke middelen aangevoerd tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET